Це була звичайна вуличка.
Липи. Лави. Квітники.
Школа. Біля школи — "Булочна".
Блиск веселої ріки.

Пофарбовані парканчики,
і кульбаби, і коза,
і морозиво в стаканчиках,
і фонтанчик, і базар.

Я ходила до дитсадика.
А за мною — котик Лис.
А в зелених палісадниках
синьо півники цвіли.

Пахло кропом з магазинчика,
півень радісно кричав,
а бабусі на ослінчиках
колисали онучат.

А дорослі все балакали
про незрозуміле нам.
І частенько мами плакали.
Бо була тоді війна.

Що таке війна — збагнула я
в літній день біля ріки,
коли небо затягнулося
чорнохмар'ям літаків.

І моя маленька вуличка
спалахнула з краю в край —
школа, біля школи — "Булочна",
двір, і липи, і сарай.

Як будинки з криком падали
в палісадники лицем!
Я боюсь про це і згадувать.
Я боюсь писать про це.

Я живу на іншій вулиці.
Знову мир. І тиша знов.
В синім небі розгорнулися
паруси новобудов.

Та іноді серце все-таки
озирається назад.
Де дівчатко у беретику?
Де фонтанчик? Де базар?

Школа. Біля школи — "Булочна".
Сквер синичками дзвенить.
Я зітхаю: рідна вуличка
не вернулася з війни...